

enneise waštötörfujad mötted kaddusid tükhawast, ja ta süddä läks nago Lüdias lahti, et ta lapsedombel Jummasa töe sonna hakkas uškuma.

Se tulleb sulle raskets, a sta waštoto tappa ülles liia.

Pärast kojotulsemist omma tereisust jäi Lewi aeg peagi wägga iggawaks. Õppind ommas endises kauplemises allati likuma ja tellama, ei olnud rahho egga waihne ello möisas, mis esmalt omma udise pärast fullalt römustas, mitte ennam ta mele järrel. Kõik asjad ollid temmal forra järrel ning läepärast seatud ja sure himmoga piddas ta hoost omma majade ja mabe eest; ta istutas usi rohhoaedo, sassi tikiši ašutada, krawisi, aedo, tesid ja muud selle farnost tehha, agga pea kõigist wäsfind, otsis ta omma wanna föbrust jälle, mis ta forraks mahhajätnud, ja kui ta siis fojo tulli, wöis ta ehk ta Salomoniga öölda: „paljo aejon on päite al, mis tühja tööd faswatawad; mis kassjo on innimesel fest! Mis teab innimene mis temmale fassufs tulleb, ta elloajal, mis kui warri möda lähhed.“

Ommeti olli meie rissal möisnikul ka üks römo hallikas, mis ta melest mitte ei wannunud, se olli temma tütre tru ning lapselik armastus temma waštoto, mis siis fa temma jälle ommast poolt tütrele örna issalito armastusega ärrataßus. Lewi ei pölland fa mitte hopis omma nabrite föbrust, fest ehk ta kül nende uslo pölgas, siis

olli temmal ommeti mitmes muis osjus nendega ühhesuggune arvamine ja meel. Temma armastas head tehha ja piddas kõik inimesi ühhe taewase išfa lapsiks. Ta piidis hea melega sedda head, mis kõigile fassufs wöis tulla, faswatada ja sesuggune meel ühhendas tedda teiste ennese farnastega. Isscärranes olli üks mees nendest, sedda Lewi temma fohtlase ning ausa mele ja löbbusa ning waihse ello pärast wägga armastas ja auustas. Reiside peal kangel wöera ma kohades ollid nad teine teisega tuttawaks fanud. Ristiinuime ja Juut ollid üks teisete abiks olnud ja nenda lahkelesti söbraiks fanud.

Se samimane ärrawallitud söbr tulli ford Lewit temma udes ellomajas watama. Söbralikus kõnelemises juhtusid majaissanda suust fa need sõnad wärsja tiilcema: „kui lahjo on se ommeti armas söbr, et teie mitte Juut ei olle. Teie ollete ristiinimeseks liga hea!“

„Ja kui ma teafsin, et ma teid omma waštosega mitte ei pahhandaks, ütles wöeras tössise melega, „siis ma sowissin, et mitte üksi teie, aut wäärt Lewi, waid kõit Juda rahwas ja pagganad fa sedda armo wöifsid fätte sada, et Issandat Jesust wöifsid löigest süddamest Messiaaks tunnistada.“

Judamehhe otsa eßine tömmas sedda kuuldes frimpso. „Nisuggust kostust ollen ma isse omma lüssimissega teie täest teniuud,” ütles ta wimats,